

Arrest

nr. 264 550 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum voor kort verblijf. Hij wenst een gezinshereniging met zijn schoonzus, van Nederlandse nationaliteit op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Commentaar: Een visum kort verblijf op grond van de richtlijn 2004/38/EG (omgezet in art. 40bis en 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980) werd ingediend op naam van B. B., geboren op 09/12/1996, van Marokkaanse nationaliteit, met als referentiepersoon zijn schoonzus in België, B. N., geboren op 27/11/1993, van Nederlandse nationaliteit.

Overwegende dat de visumaanvrager de schoonbroer is van de burger van de Unie en dat bijgevolg de bepalingen met betrekking tot de 'andere familieleden' zoals in art. 3, §2, al. 1, a), omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn;

Overwegende dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Overwegende dat de visumaanvrager, gezien de familieband, enkel in aanmerking kan komen voor de bepalingen van 2° en 3°;

Overwegende dat ter staving van het feit dat B. B. ten laste zou zijn van zijn schoonzus maandelijkse geldoverschrijvingen voorgelegd werden. Aangezien deze de enige vorm van bewijsstukken ten laste zijn, kan de administratie zich onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum; Noch is duidelijk of deze overschrijvingen enkel ten gunste zijn van de heer B. B. of ook ten gunste van andere familieleden. Zo bevat de visumaanvrager van betrokkene eveneens documenten van een jongere zus en de moeder van betrokkene die eveneens geen inkomsten zouden hebben. Hierdoor is het onduidelijk of de geldoverschrijvingen ten gunste van de aanvrager zijn of van de gehele familie.

Overwegende bovendien dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat hieruit blijkt dat de afhankelijkheid van de andere familieleden van de burger van de Unie wordt onderzocht vanuit het oogpunt om de eenheid van het gezin te handhaven;

Overwegende dat de visumaanvrager op dit moment in Marokko vormt met zijn moeder en zijn jongere zus. Dit terwijl de schoonzus sinds 2008 in België woont en voordien in Nederland woonde. Er is tot op heden dus geen sprake geweest van een gezinscel met de schoonzus in België. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op onvoldoende wijze aangetoond.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond."*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel en van het Unierecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.01.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de broer van B. S. en de schoonbroer van diens echtgenote B. N.. Deze laatste heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en is aldaar ook woonachtig. Evenwel is hij ten laste van zijn broer en schoonzus.

Zodoende vroeg hij een inreisvisum aan op basis van art. 5 lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG met zijn schoonzus als referentiepersoon.

Het betreft met andere woorden een aanvraag gebaseerd op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt evenwel in de bestreden beslissing dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet door het volgende te bepalen doordat er onvoldoende bewijs zou voorliggen dat verzoeker ten laste is van zijn broer en schoonzus. Verder wordt er ook verwezen naar het feit dat hij geen gezinscel zou vormen met deze laatste twee.

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent echter het volgende bepaald:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Uit de voorgelegde stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn broer en zijn schoonzus, de referentiepersoon. De nodige stukken werden hiertoe immers voorgelegd.

Zo toonde verzoeker op genoegzame wijze aan dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst. Er werd aangetoond dat hij niet over onroerende goederen of gronden beschikt, noch over enige inkomsten.

Daar hierover niets wordt vermeld door verwerende partij in haar weigeringsbeslissing, werden deze stukken dan ook impliciet aanvaard.

Verder heeft verzoeker geldstorting voorgelegd op zijn naam.

Verwerende partij stelde in haar beslissing d.d. 20.04.2021 dat het onduidelijk is of deze geldstorting werden gedaan omdat verzoeker afhankelijk was van de referentiepersoon. Verwerende partij stelt immers dat zij verzoeker verdenken van het aanmaken van een visumdossier en dat deze storting louter om deze reden zouden zijn gedaan.

Dit klopt evenwel niet.

Het is duidelijk dat het niet bij enkele geldstorting gebleven is doch dat er over een langere periode geldstorting waren.

Bovendien stelt artikel 47/3, §2, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige tijds- of frequentievoorwaarde noch voorwaarden m.b.t. hoe deze geldstorting dan moesten plaatsvinden.

Bijgevolg doet het argument van verwerende partij niets ter zake. Verwerende partij creëert in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien, door de aanvraag op deze grond te weigeren!

Verzoeker was voorafgaand aan de visumaanvraag weldegelijk ten laste van zijn schoonzus, de referentiepersoon. De voorgelegde geldstorting tonen dit aan.

Uit het voorgaande, alsook uit het administratief dossier blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker ten laste is geweest van zijn zus, de referentiepersoon.

Er werd immers, voorafgaand aan verzoeker zijn visumaanvraag, op meerdere ogenblikken regelmatig geld overgemaakt aan verzoeker - die onvermogen is in zijn land van herkomst - door de referentiepersoon.

Hiermee werd aangetoond dat verzoeker reeds vóór zijn visumaanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er worden immers verscheidene geldstortingen voorgelegd en dit over de periode 2018 tot 2020. Het gaat hier dan ook duidelijk niet enkel om geldstortingen om een zogenaamd visumdossier op te bouwen doch wel degelijk over een afhankelijkheid.

Verwerende partij heeft bovendien niet betwist dat verzoeker onvermogen is. Zoals reeds gesteld, heeft zij impliciet aanvaard dat uit de voorgelegde attesten van onvermogen genoegzaam naar recht blijkt dat verzoeker onvermogen is.

De geldstortingen maakten het verzoeker mogelijk om rond te komen in Marokko. Het minimuminkomen in Marokko is 266 EUR per maand. (<https://nieuws.marokko.nl/32585/marokko-verhoogt-minimumloon>) en de geldstortingen bedroegen 250,00 EUR en meer.

De geldstortingen gebeurden verder wel degelijk allemaal aan verzoeker zodat er geen rekening kan gehouden worden met de argumentatie van verwerende partij dat het onduidelijk zou zijn of de geldstortingen wel voor verzoeker waren en niet voor zijn onvermogen moeder en zus. De attesten van onvermogen van de andere gezinsleden werd louter bijgevoegd om aan te tonen dat verzoeker niet door hen kan worden onderhouden.

De loutere bewering dat het geld zou bedoeld zijn voor verzoeker en ouders is wederom hypothetisch en uit de lucht gegrepen. Het geld is op naam van verzoeker verzonden en werd er niet vermeld als referentie dat het geld bedoeld zou zijn voor iemand anders.

Er is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij zich baseerde op een foute feitenvinding en zich niet heeft gesteund op alle dienstige elementen en stukken uit het dossier.

6.

Verwerende partij gaat er verder blijkbaar verkeerdelijk vanuit dat verzoeker ten laste moet zijn EN deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent echter het volgende bepaald:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Het is dus voldoende dat verzoeker ten laste is om in aanmerking te komen voor het inreisvisum. Verwerende partij leest de wet verkeerd door te stellen dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin EN ten laste moest zijn van de referentiepersoon.

Één en anders werd reeds meermaals bevestigd onder andere in het arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28.08.2019 (nr. 225 307) alwaar gesteld werd:

“Zoals de verzoeker pertinent stelt, volstaat het dat hij aantoont (in het land van herkomst) te laste te zijn van zijn schoonzus om in aanmerking te komen voor het gevraagde inreisvisum.

(...)

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ Jia C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

(...)

Aldus wordt tegelijkertijd gemotiveerd dat het niet aangetoond is dat verzoekers ouders niet kunnen bijdragen in zijn levensonderhoud én dat niet wordt aangetoond dat de maandelijkse overschrijvingen aan de verzoeker enkel voor zijn eigen levensonderhoud bedoeld zijn en niet voor andere familieleden zoals zijn ouders. Deze motieven zijn inderdaad niet enkel hypothetisch van aard, doch zij zijn ook

onderling tegenstrijdig. Het verweer in de nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten. De verweerder kan immers niet tegelijkertijd opperen dat de verzoeker misschien wordt onderhouden door zijn ouders én dat diezelfde ouders misschien worden onderhouden door de verzoeker (met het geld dat aan hem werd overgeschreven door de referentiepersoon). Met een dergelijke, hypothetische bewering dat de financiële steun die aan de verzoeker zelf werd overgemaakt misschien voor nog andere familieleden kan bedoeld zijn, kan overigens in wezen elk bewijs van financiële steun van een burger van de Unie aan een in het land van herkomst verblijvend “ander” familielid worden geweerd. De bewering dat de verzoeker niet aantoonde dat hij niet door zijn ouders wordt onderhouden, wordt daarnaast op geen enkele wijze in verband gebracht met de bewijzen van onvermogen die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft bijgebracht. De verweerder kan in de nota met opmerkingen niet dienstig voorhouden dat de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet relevant zijn gebleken omdat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat de verzoeker deel uitmaakt van het gezin of ten laste zou zijn van de schoonzus. De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.

Waar de verweerder stelt dat de geldoverschrijvingen dateren van net voor het indienen van de aanvraag zodat zij niet bewijzen dat de verzoeker op lange termijn en teneinde te overleven afhankelijk is van de referentiepersoon en dat het er sterk op lijkt dat de overschrijvingen werden voldaan in het kader van de ingediende asielaanvraag (lees: visumaanvraag), merkt de Raad op dat dergelijke motieven niet in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. De verweerder heeft immers nergens uitdrukkelijk gesteld dat de overschrijvingen niet bewijzen dat de verzoeker duurzaam afhankelijk is van de referentiepersoon en/of dat het er sterk op lijkt dat deze overschrijvingen louter werden gedaan om de aanvraag in te dienen. In tegendeel, zoals supra werd aangegeven, laat de verweerder na om zich uit te spreken over de vraag of de overschrijvingen voldoen om een duurzame afhankelijkheid te bewijzen dan wel dat zij enkel werden aangewend met het oog op de aanvraag. Aangezien de verweerder aldus helemaal geen appreciatie heeft gegeven van de voorliggende gegevens, kan er in de nota met opmerkingen ook niet dienstig worden verwezen naar de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder ter zake beschikt. In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen motieven toevoegt aan de bestreden beslissing, moet worden opgemerkt dat deze a posteriori gegeven motieven geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde motiveringsgebreken. ”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het visum tevens wordt geweigerd omdat er geen sprake is van een eenheid van gezin tussen verzoeker en de referentiepersoon.

In haar arrest nr. 250 751 van 10 maart 2021 stelde de RW hierover het volgende (zie tevens arrest nr. 225 863 d.d. 09.09.2019):

(...)

“Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet. Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoonde dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet. Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de

burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33). Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" of "het behoren tot het huishouden". Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is."

Het middel is gegrond."

3.2 Luidens artikel 39/78 *uncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het enig middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de *'fair play'* en de hoorplicht. De verzoeker laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van het middel gewag maakt van een schending van *"het Unierecht"*, maakt deze vermelding op zich geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregel. In de mate dat de verzoeker vervolgens een rechtstheoretisch betoog naar voor brengt omtrent artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en aangenomen dat de verzoeker met de vermelding van *"het Unierecht"* hierop doelt, merkt de Raad op dat de verzoeker zich wederom beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn zou schenden. In tegendeel, de verzoeker geeft zelf aan dat de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in het licht van de nationaalrechtelijke bepalingen van artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet. Ook op dit punt is het middel derhalve niet-ontvankelijk.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de

perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse schoonzus, maar dat de afhankelijkheid ten opzichte van de Unieburger op onvoldoende wijze wordt aangetoond. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde geeft concreet aan waarom de geldstortingen niet volstaan in het licht van de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van formele motiveringsplicht, van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

Uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een inreis- en een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In voorliggende zaak heeft de verweerder geoordeeld dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden geconcludeerd dat de verzoeker een reële financiële of materiële afhankelijkheid, om in zijn basisbehoeften te voorzien, heeft aangetoond (eerste toepassingsgeval) en dat er tot op heden nooit sprake is geweest van een gezinscel, zodat niet wordt aangetoond in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou uitmaken op de eenheid van het gezin (tweede toepassingsgeval). De verzoeker betwist niet dat hij tot op heden nooit een gezin heeft gevormd met zijn schoonzus. Hij betwist enkel de beoordeling dat het niet is aangetoond dat hij *“ten laste”* is van zijn schoonzus. Bijgevolg dient enkel te worden onderzocht of de verweerder op deugdelijke en zorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat het niet is aangetoond dat de verzoeker ten laste is van de burger van de Unie bij wie hij zich wil voegen.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger*

hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24)

En:

„Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35)

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september

2012, C-83/11, *Rahman*, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast op verzoekers schouders rust. In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. De verzoeker is vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet). De Raad merkt in dit kader tevens op dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verweerder ter zake dan ook enkel toe om de bij de aanvraag voorgelegde stukken te beoordelen in het licht van de vereiste van het “ten laste” zijn en het “deel uitmaken van het gezin” van de burger van de Unie bij wie de aanvrager zich wenst te voegen. Wanneer de verweerder op deugdelijke wijze vaststelt dat de voorgelegde stukken geen dergelijk bewijs opleveren, dan volstaat deze vaststelling om de aanvraag te weigeren.

De verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt en dat hij op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn broer en schoonzus, de referentiepersoon. Zo toonde hij aan dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst. Er werd aangetoond dat hij niet over onroerende goederen of gronden beschikt, noch over enige inkomsten. Dit wordt, volgens verzoeker, overigens niet betwist door verweerder in de bestreden beslissing. Verder heeft hij geldstortingen voorgelegd waaruit afdoende blijkt dat hij ten laste is van zijn schoonzus. Er werd, voorafgaand aan zijn visumaanvraag, op meerdere ogenblikken regelmatig geld overgemaakt aan verzoeker, over een periode van 2018 tot 2020. De geldstortingen maakten het verzoeker mogelijk om rond te komen in Marokko. Het minimuminkomen in Marokko is 266 EUR per maand en de geldstortingen bedroegen 250 EUR en meer. Deze geldstortingen werden bovendien op zijn naam verzonden en er werd niet vermeld in de referentie van de stortingen dat het geld bedoeld zou zijn voor iemand anders.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat ter staving van het feit dat B. B. ten laste zou zijn van zijn schoonzus maandelijkse geldoverschrijvingen voorgelegd werden. Aangezien deze de enige vorm van bewijsstukken ten laste zijn, kan de administratie zich onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum; Noch is duidelijk of deze overschrijvingen enkel ten gunste zijn van de heer B. B. of ook ten gunste van andere familieleden. Zo bevat de visumaanvrager van betrokkene eveneens documenten van een jongere zus en de moeder van betrokkene die eveneens geen inkomsten zouden hebben. Hierdoor is het onduidelijk of de geldoverschrijvingen ten gunste van de aanvrager zijn of van de gehele familie.”

Verweerder stelt bijgevolg vast dat verzoeker geldoverschrijvingen van zijn schoonzus heeft voorgelegd, als enige vorm van bewijsstukken die het ten laste zijn moeten aantonen. Verweerder oordeelt dat hij zich onmogelijk kan uitspreken over het feit of deze geldstortingen effectief een reële indicatie vormen van afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel werden uitgevoerd met het oog op het verkrijgen van een visum. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker in Marokko een gezin vormt met zijn moeder en zus. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de geldstortingen ten gunste kunnen zijn van de gehele familie, nu verzoeker een gezin vormt met zijn moeder en zus en waarbij verzoeker overigens zelf bevestigt dat zij niet in staat zijn om hem te onderhouden aangezien zij geen inkomsten hebben. De loutere overtuiging van de verzoeker dat hij afdoende bewijzen heeft voorgelegd van geldverzendingen van de referentiepersoon naar hem, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn onvermogensheid is aangetoond doordat verweerder dit element niet betwist in de bestreden beslissing. Het is niet omdat verweerder niet heeft gemotiveerd omtrent zijn situatie van onvermogensheid dat dit element niet wordt betwist. Waar verzoeker betoogt dat hij op voldoende wijze heeft aangetoond onvermogen te zijn en bijgevolg afhankelijk is van de materiële steun vanwege de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan hij niet worden gevolgd. De kern van het begrip *“ten laste zijn”* houdt een actieve ondersteuning (financieel of materieel) van de referentiepersoon in en een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg dus slechts bijkomend. Bijgevolg is het duidelijk dat de vaststelling *“Aangezien deze de enige vorm van bewijsstukken ten laste zijn, kan de administratie zich onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum; Noch is duidelijk of deze overschrijvingen enkel ten gunste zijn van de heer B. B. of ook ten gunste van andere familieleden.”* voor de verweerder determinerend is om de aanvraag te weigeren. De motieven in verband met de voorgelegde stukken die het onvermogen van de verzoeker in zijn land van herkomst zouden moeten bewijzen, kunnen geen afbreuk doen aan deze determinerende vaststelling. In dit geval volstaat de vaststelling dat de geldstortingen op zich het bestuur niet toelaten om zich uit te spreken over het feit dat deze effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid te meer nu deze geldstortingen ook ten gunste van de andere familieleden, waarmee verzoeker een gezin vormt, kunnen zijn overgemaakt. De kritiek van de verzoeker op de beoordeling van de in het kader van het onvermogen voorgelegde stukken, is derhalve gericht tegen een overtollige motivering zodat deze kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde de voorgelegde visumaanvraag op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij de in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van deze wet voorziene begrip *“ten laste”* niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN